

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Doamne, ajută-mă să vreau să pot!

În contextul în care slăbănogul, bolnav de 38 de ani, aștepta lângă scăldătoare vindecarea, întrebarea pe care i-o pune Hristos „voiești să te faci sănătos?” poate fi interpretată ca și batjocură. Era evident pentru oricine că voia să se facă sănătos, însă Hristos pune aici accentul pe verbul „a vrea”. Hristos s-a adresat slăbănogului, însă prin el ni se adresează și nouă. Pentru că, de cele mai multe ori, marea noastră problemă nu este că nu putem să ne vindecăm, de patimi sau de altele, ci că nu vrem.

Hristos vorbește în mod clar despre legătura dintre păcat și boală atunci când îi spune slăbănogului că, dacă vrea să-i fie bine, să nu se mai întoarcă la păcatele lui. Ce-L interesează cel mai mult pe Hristos este ca viața inimii omului să se schimbe. Dacă și trupul se vindecă, este o consecință pe care omul ar trebui să o folosească tot

întru lucrarea mântuirii lui.

Și pentru „a vrea” este o rugăciune extrem de simplă și la îndemâna oricui: „Doamne, ajută-mă să vreau să pot: să mă las de fumat, să mă las de pierdut vremea, să mă las de răcnit de mânie la soț, soție sau copii, să mă las de mințit” și de toate cele care ne amărăsc. Că știm că nu-s bune și nu ne bucurăm pentru că le avem, dar totuși le facem. Și le facem pentru că încă vrem să le facem.

Cine se roagă cu rugăciunea „Doamne, ajută-mă să vreau să pot!” împlinește cuvântul care spune „toate sunt cu putință celui ce crede”. Așa că, atunci când ne scârbim de noi înșine, de una sau de alta, să nu mai amânăm momentul și să ne punem în genunchi și să strigăm la Dumnezeu „Ajută-mă, Doamne, să vreau cu toată inima mea să pot!”. Minunea aceasta nu s-a făcut doar pentru acel slăbănog și pentru cei care au

Sfinții zilei

Sfiii Mucenici Timotei și Mavra au dobândit moarte martirică la anul 286, în vremea persecuțiilor din timpul împăratului Dioclețian. Sfinții Mucenici Timotei și Mavra erau căsătorii de numai douăzeci de zile atunci când au fost prinși și duși înaintea guvernatorului cetății Tebaida, Arianus.

Acesta întrebându-l pe Timotei cine este, mucenicul a răspuns că este creștin și că fusese citez în biserică. Atunci guvernatorul a încercat să-l intimideze, arătându-i toate instrumentele de tortură ce se găseau la fața locului. Însă Timotei, l-a întreat la rândul său pe guvernator cum de nu vede mulțimea îngerilor din jurul său care îl întăresc.

Din acea clipă, Arianus a poruncit ca Timotei să fie supus la numeroase chinuri. La pătimirile sfântului a fost de față și soția sa Mavra, care a mărturisit la rândul ei credința în Hristos.

După multe alte torturi, Timotei și Mavra au fost răstigniți față în față. Au rămas astfel timp de zece zile, grăind unul către celălalt și întărindu-se, iar apoi au trecut la cele veșnice.

asistat la ea, pentru că părinții Bisericii tâlcuiesc că, din acea zi, Îngerul Domnului nu s-a mai pogorât peste apa Vitezdei și nu se mai află de minuni făcute în Vitezda în istoria orașului Ierusalim. Tot ce prefigura viața noastră pe care o aduce Hristos lumii se împlinește, și nu mai avem nevoie să stăm pe malul unei ape și să ne plângem de milă, așteptând vreo minune.

Vitezda astăzi este Biserica. Biserica este apa în care, dacă eu vreau, Dumnezeu mă aruncă și mă spală, și mă curăță, și-l ucide pe omul vechi din mine și viază om nou. Și e o mare mângâiere că mântuirea mea nu mai depinde de intermediari, ci doar de mine. Nu se pune problema ca Dumnezeu să nu-mi vrea mântuirea, căci pentru asta a luat Trup – totul depinde de libertatea mea, de ce hotărâsc să fac cu viața mea.

Vlad Botez | Sursa: doxologia.ro

Mângâietoarea Moldovei

Icoana Maicii Domnului din Catedrala Mitropolitană de la Iași

Fiecare dintre noi, în momente de răscrucă, atunci când greutățile au trecut dincolo de pragul sufletului nostru, am căutat mângâierea. Între vorba blândă a mamei sau a bunicii și epitrahilul duhovnicului, de multe ori ne-am ostit necazul în fața icoanei Maicii Domnului. De ce, oare, ne găsim mai bine în fața icoanei Maicii Domnului, decât în fața altor icoane din biserică sau din casele noastre? De ce, oare, cele mai multe icoane făcătoare de minuni sunt reprezentări ale Maicii Domnului?

Acestea sunt câteva dintre întrebările esențiale legate de evlavia noastră la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, într-o lume care caută senzaționalul, dincolo de duhovnicesc.

Biserica plămădită în „foisorul cel de sus” din Ierusalim a avut în centrul său pe Maica Domnului. Cei unsprezece apostoli, pușinii ucenici și cele câteva femei s-au strâns în jurul celei mai importante persoane, ființa din care Însuși Dumnezeu a devenit om, asemenea nouă. Cartea Faptele Apostolilor, cea care ne dezvăluie modul în care își desfășura viața tânăra comunitate creștină, ne demonstrează că Maica Domnului era prezentă la frângerea pâinii, dar și la rugăciunea comună. Deși Sfânta Scriptură nu deține foarte multe informații despre activitatea Fecioarei Maria după Înălțarea la cer a Mântuitorului Iisus Hristos, cu siguranță ea a fost cinstită și respectată de către întreaga comunitate creștină. Dumnezeiasca Maică a devenit maică și mângâietoare a sufletelor greu încercate. Istoria ne demonstrează că, după dumnezeiasca Euharistie – modul în care Hristos a fost făcut prezent în mijlocul comunității, creștinii au avut pe buze și în inimile lor numele Maicii Domnului. Cum ne dăm seama că a fost așa? Dincolo de scrierile creștine din primele patru secole, care vorbesc despre importanța Maicii Domnului, primele picturi creștine cunoscute o reprezintă pe Fecioara Maria.

Primele icoane ale Născătoarei de Dumnezeu datează din secolele II-III, demonstrând

peste veacuri că Maica Domnului a fost cinstită dintotdeauna în cultul creștin. Cele mai vechi și cele mai numeroase fresce reprezentând-o pe Maica Domnului s-au descoperit în catacombele Romei.

Găsim reprezentări ale Maicii Domnului în catacomba Domitillei – prorocul Isaia și Fecioara cu Pruncul, pe pereții catacombei Sfinților Petru și Marcelin – Fecioara cu Pruncul, încadrat de doi magi și pe pereții Cimitirului Ostrian – Maica Domnului rugându-se pentru creștini. Toate aceste dovezi le avem din spațiul occidental. Orientul, cu mult timp înaintea Sinodului III ecumenic de la Efes, care a stabilit dogma despre Născătoarea de Dumnezeu, a avut conștiința ajutorului Maicii Domnului prin rugăciunile aduse în fața icoanelor sale. Viața cuvioasei Maria Egipteanca amintește despre o icoană a Fecioarei amplasată la intrarea „în biserică cea mare a Ierusalimului, a împăratului creștin Constantin”.

După secolul al IV-lea, spațiul sirian și mai târziu Constantinopolul au devenit „spațiu marilogic”. Ne amintim de episodul în care episcopul Nestorie a spus, în amvonul din Constantinopol, că „ar fi bine să numim pe Fecioara doar Hristotokos”, adică nu Născătoare de Dumnezeu, ci doar Născătoare de Hristos. În furia lor de a-și apăra Protectoarea, credincioșilor au incendiat jumătate de capitală, iar Nestorie a fost alungat.

Icoana Maicii Domnului era purtată pe zidurile orașului în caz de primejdie, așa născându-se cel mai vechi acatist, cel al Bunei Vestiri, păstrat până astăzi în slujbele Bisericii Ortodoxe.

În această mică incursiune istorică am observat că viața creștină a avut dintotdeauna în centrul ei pe Maica Domnului, cult reflectat mai ales în cinstea acordată icoanelor sale. În vreme de ispită, creștinul a îngenuncheat în fața acestor icoane – multe dintre ele fiind reținute de istorie drept „făcătoare de minuni”.

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Socola

Tradiția creștină și evlavia credincioșilor au făcut ca fiecare biserică să aibă în patrimoniul său măcar o icoană a Maicii Domnului, icoană la care au căzut în genunchi, în vreme de încercare, generații și generații de creștini. Folosul și binecuvântarea primită au făcut ca multe dintre aceste icoane să fie cunoscute după faptele minunate care s-au petrecut cu ele. Nu dorința de senzațional a adunat în izvoarele istorice mărturi despre minunile Maicii Domnului prin icoanele sale, ci dragostea pentru Fecioara Maria. O astfel de relatare ne poartă pașii în Moldova secolului al XIX-lea. Anul 1854 a fost reținut de către istoria capitalei Moldovei drept „anul minunii din urbea noastră”, așa cum titra foaia publică „Zimbrul”.

Vechea ctitorie a voievodului Alexandru Lăpușeanu, Mănăstirea Socola a fost spațiul unei adevărate minuni, trăită și mărturisită de către mari personalități ale epocii, dar și de către simpli credincioși. Așa cum povestesc cronicile vremii, în dimineața zilei de 1 febru-

arie, monahul rânduit cu slujba paracliseriei a deschis biserica mare a Mănăstirii Socola, pentru a o pregăti pentru slujba de Sfântul Mucenic Trifon. Închinându-se la icoanele împărătești, a ajuns și în fața Maicii Domnului – icoană aflată în catapeteasmă. La lumina pâlpăită a candelor a văzut minunea: din ochii Fecioarei se prelingeau câteva lacrimi, restul icoanei fiind uscată. În grabă a fost chemat duhovnicul Isaia, ecleziarhul bisericii și profesor de catehetică al seminarului Socola. Faptul minunat a fost comunicat și episcopului Filaret Scriban, rectorul seminarului. „Cu mâna tremurată, acesta a șters chipul Maicii Domnului cu un ștergar, poruncind să nu se spună la nimeni”. Biserica a fost încuiată până seara, la vecernie. Profesori, monahi și elevi au descuiat ușa bisericii cu teamă. Două șiroaie de lacrimi străluceau pe chipul Maicii Domnului... Uimiți, au căzut în genunchi și au cântat cu toții paraclisul Maicii Domnului, sărutând apoi sfânta icoană.

Știrea că la Iași plânge o icoană a Maicii Domnului s-a răspândit imediat. Mitropolitul Sofronie Miclescu a venit și a constant minunea. [...] Izvoarele istorice amintesc faptul că fenomenul nu a fost unul singular. Timp de aproape trei luni, începând de la 1 februarie 1854, până spre sfârșitul lunii aprilie, zi de zi au curs picături de lacrimi din ochii Maicii Domnului.

Mângâietoarea din Catedrala Moldovei

Vestea minunii de la Mănăstirea Socola a ajuns în întreaga țară, trecând și dincolo de hotarele Moldovei. Căutată de către credincioși, icoana a fost desprinsă din catapeteasmă și așezată în mijlocul bisericii. În acest context, un descendent al unei mari familii boierești s-a oferit să îmbrace icoana într-o ferecătură din argint și aur. În urma însănoșării grabnice a unei rude apropiate, boierul Nicolae Roznovanu a comandat la argintarii locali, în anul 1855, o îmbrăcăminte prețioasă ce avea menirea să protejeze sfânta icoană. [...]

Timpul a trecut, biciul istorie nu a uitat Moldova sfărțecată de urmele războiului, dar nici minunea de la Iași nu a fost uitată. Cel care a readus speranța în capitala Moldovei, Mitropolitul Iosif Naniescu „cel sfânt”, așa cum l-a numit poporul, și-a legat și el numele de minunata icoană. În anul 1886, vlădica Iosif și-a dorit icoana Maicii Domnului mai aproape. Pentru că lucrările la catedrală erau încă în desfășurare, icoana de la Socola a fost așezată la biserică Sfântul Nicolae Domnesc. Anul 1889 a rămas în conștiința ieșenilor prin două mari evenimente – aducerea în noua catedrală a moaștelor Cuvioasei Parascheva și așezarea în partea stângă a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

De 126 de ani, sute și poate chiar mii de credincioși ajung zilnic în fața sfintei icoane a Maicii Domnului, de la Catedrala Mitropolitană. Mulți dintre ei nici măcar nu-i cunosc istoria. Cred că nici nu este foarte important să o știe. Doar simt. Simt că acolo durerea se mai îndulcește, iar în locul lacrimilor, Mângâietoarea Moldovei le alină sufletele.

Nicolae Pintilie | Sursa: doxologia.ro